

Допомагаємо тим, хто нас захищає



У цеховій профспілковій організації ПМГУ управління залізничного транспорту Південного гірничо-збагачувального комбінату продуктивно працює тимчасова комісія з волонтерської діяльності. Серед небайдужих активістів, що входять до її складу, і герой цього матеріалу – помічник машиніста тепловоза Юрій Якимаха.

З перших днів повномасштабного вторгнення ворога в Україну чоловік витрачає більшу частину свого вільного часу на допомогу оборонцям Батьківщини. У лютому минулого року він одразу став до облаштування блокпостів на виїзді з Кривого Рогу, підвозив туди питну воду і все необхідне. Потім, коли на його рідному ГЗК повною мірою розгорнувся волонтерський рух, долучився до нього.

Бути настільки активним Юрія Анатолійовича, в першу чергу, спонукає його неспокійний характер – він просто не здатен стояти осторонь від чужого лиха. Однак

і життєвий досвід тут дався взнаки, адже долю Якимахи, як і долі мільйонів українців, змінив наповнений болем і стражданнями 2014 рік.

До того було нормальне, звичайне людське життя. Ріс собі хлопець, волів працювати на залізниці – мабуть, вплинули гени бабусі й дідуся, в минулому залізничників. Закінчив школу, вступив до криворізького політеху, добре вчився, успішно дипломувався. Як і годиться, пішов до армії: строкова, потім надстрокова служба. Повернення додому, працевлаштування на місцевий металургійний велетень – «АрселорМіттал Кривий Ріг», звісно ж, на залізницю. Плани, сподівання, мрії... Які було підступно зруйновано сусідньою державою-агресоркою.

У 2014 році Юрія Анатолійовича мобілізували, він боронив незалежність держави в зоні проведення антитерористичної операції, отримав серйозне поранення, потім проходив реабілітацію. Після неї, в 2019 році, прийшов на Південний ГЗК. Трудився укладачем поїздів, помічником машиніста тепловоза (досвід керування тепловозом мав ще з часів роботи на АМКР). Попрацював на різних дільницях, у різних змінах, тож встиг познайомитися з усіма співробітниками служби рухомого складу.

Як зазначає голова цехової організації ПМГУ залізничників Станіслав Покуль, герой нашого матеріалу завжди переймався проблемами колективу, неодноразово звертався за допомогою задля їхнього вирішення, охоче брав участь у проф-

спілкових ініціативах. І у волонтерську діяльність включився моментально: разом з такими самими небайдужими колегами – Вадимом Пятковим, Андрієм Бахмацьким та іншими – постійно тримав і тримає зв'язок з мобілізованими товаришами з другої зміни. Не лише дізнається, як у них справи, а й у разі потреби намагається допомогти. Найчастіше хлопцям необхідні ті чи інші предмети військової амуніції. Також велике значення має допомога пораненим, що знаходяться на лікуванні у різних куточках України.

Сам Юрій Анатолійович про це розповідає так:

– У випадку, коли нашим захисникам щось потрібно, або коли йдеться про матеріальну допомогу пораненим у боях комбінатівцям, я через лідера нашої цехової профорганізації звертаюся до первинки ПМГУ підприємства – вона зазвичай не залишається осторонь. Також, якщо потрібно, прошу волонтерів, колег, знайомих. Буває, що кидаємо клич серед працівників зміни.

Коли дістаємо запитані нашими військовими речі, передаємо їх через родичів, побратимів або надсилаємо Новою поштою. По собі знаю, наскільки важлива підтримка оточуючих у такі моменти.

Наші захисники роблять усе можливе, щоб ми жили в мирі та злагоді на своїй землі. А ми повинні докласти всіх зусиль, щоб допомогти бійцям, які боронять нас та наші міста і села, нашу країну від ворога.

Світлана АГАТЬЄВА